

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 5.

Den 31 Januari 1926.

54:e årg.

LAVINEN.

Upppe vid alperna låg vid foten av ett brant berg en by. Där bodde några, som fruktade och älskade Gud, men ännu flera gudlösa.

Kort före varje jul brukade de troende begiva sig uppåt bergslutningen för att där hämta

åt sig granar, med vilka de under högtiden ville smycka sina hem. Häröver förargade sig de ogudaktiga grannarna, och så började de fundera på, om de ej på något sätt skulle kunna fördärva »läsarnas» julglädje. Till sist hade de tänkt ut en plan. När det blev vår och snön hade smält undan, vandrade de av, en stor skara, försedda med yxor, uppåt berget och höggo ned varanda gran, som växte där uppe. Sjungande och jublande, som om de utfört en riktig hjältebragd, återvände de därpå till sina hem.

Nästa julafton lyste icke en enda julgran i hela byn. Snön låg meterdjup i dalen, och det hade varit omöjligt att från andra håll anskaffa granar. Det blev, tyckte särskilt de små i hemmen, en dyster julafton. Men på värdshuset gick det lustigt till. Just när uppsluppenheten var som störst, hördes

emellertid ett underligt dån. »En lavin, en lavin!» började man ropa om varandra. Det blev på en gång tyst med hädelserna och hånet. Ängestfyllda och bleka betraktade krogkunderna varandra. Och innan många minuter gått, hade det fruktade inträffat. Lavinen hade begravt större delen av byn. Följande morgon såg det ut som hade en stor likduk blivit utbredd över husen.

Granarna hade varit ett skydd mot de nedstörtande snömassorna. Sedan de blivit nedhuggna, hade lavinen obehindrat kunnat bana sig väg ned i dalen. Den anställde där oerhörd skada. Många människor gingo förlorade, och många boningshus voro krossade.

Till alla kristendomens fiender vill denna tilldragelse ropa: »Huggen ned alla sköna julträd, utroten all kristlig tukt och säd, gören om intet allt som synes ha med kristendomen att göra! När fördärvet en gång kommer över eder själva, skolen I, fast för sent, inse hur mycket ont I gjort. I lyckliga människor, som i tron på eder Frälsare, kunnen fira jul, I veten vad det är som skyddar eder mot fördärvet — visserligen icke det yttre julfirandet, utan Han, som I vid julfesten prisen, och loven såsom Guds Son, världens Frälsare.»

Mot Herren och hans smorde resa sig i vår tid såsom aldrig förr tusenden och åter tusenden bland jordens invånare, både bildade

När det är vinter.

och obildade. »Låtom oss», säga de, »sönder-
slita deras bojor och kasta deras band ifrån oss.»
Men han, som i himlen bor, ler. Herren be-
spottar dem. »Hyllen Sonen», så ljuder det
ännu i dag till människors barn —, »så att han
icke vredgas och I förgåns på eder väg, ty
snart kunde hans vrede upptändas. Saliga äro
de som taga sin tillflykt till honom.»

När det är vinter och snö och is, då
kunna vi åka skridskor och kälke,
skidor och sparkstötting, ja, än flera saker
finnas, som göra vintern tilldragande och
som bidra att göra den rolig och stärkande.

Bilderna i detta nummer av Söndagsskol-
klockan påminna härom, såsom du kan se
själv.

Snögubben.

BOLLEN.

Av Maria Olofsson.

Det var den första vackra vårdagen, en sådan där klar dag, då varenda pojke helst av allt vill ha en ny grann boll, som studsar bättre än alla de andra pojkarnas bollar. Och den ska vara riktigt grann och glad, så att den tindrar i solen, och pojken, som har den, skall kasta sin mössa högt i luften efter bollen och ropa hej och hurra, bara för att det är så roligt. Men när man har gått och tänkt så där för sig själv och precis sett bollen för sig som den skulle se ut, är det inte så värst roligt att komma till skolan och finna en annan pojke som ägare av den. Och det var just vad som hände Erik den här vackra vårdagen. När han kom till skolan, gick bollen ur hand i hand och beundrades. Ernst, den lycklige ägaren, var minsann ej litet viktig. Och han berättade med stolthet, att han köpt den för sina egna pengar, bärpengar, som han sparat sen i höstas. De andra pojkarna hade mest hemmagjorda skinnbollar med en kork inuti, och de voro nog bra, så länge man inte såg Ernsts. Men Erik hade ingen. Och därför var det inte så märkvärdigt, att en liten svart fågel började flaxa i hans hjärta. Han kände sig inte alls glad, fastän solen sken och han brydde sig inte ett dugg om Ernsts fina boll. Kavat gick han in i skolan och stannade där.

»Jag skall be pappa om pengar, så att jag kan köpa en ändå finare», tänkte han.

Men på eftermiddagen, när Erik kom fram med sin begäran, sade hans pappa:

»Har du redan slarvat bort dina bärpengar, som skulle räcka hela året?»

Och då blev den lilla svarta fågeln med ens så märkvärdigt stor. Varför hade Ernst kunnat vara så sparsam? När det verkligen är så rysligt mycket man måste köpa för bärpengarna, julklappar och knallpulver och färgkritor och allting nästan, hur ska man då kunna få dem att räcka hela året? Eriks voro emellertid slut, obarmhärtigt slut. Och far var obeveklig.

»Nog finns här någon gammal boll som du kan nöja dig med», sade han. Och så tog han fram en tia ur chiffonjen, där han hade sina penningar. Å, nu gick han nog till handelsboden! Så mycket pengar som io kronor — och så inte unna Erik sin boll.

Erik drev omkring hela eftermiddagen och var vid rysligt dåligt humör, som just inte blev bättre, när han i granngården upptäckte Ernst och bollen — förstås — bland pojkarna där, Erik smet en genväg, så att ingen skulle se honom. Och så gick han hem och somnade ifrån alltsammans.

Nästa dag var lika klar och vacker, och den svarta fågeln måtte flugit sin kos under natten, ty Erik tänkte ej en enda gång på bollen, medan han sprang till skolan. En hop fina blåsippor fann han, och dem skulle han förstås ge lärarinnan. Han band samman dem riktigt prydligt med de gröna bladen som en krans runt om. Men när han gick över skolgården skrattade de andra pojkarna åt honom för att han plockade blommor som en flicka. Då kastade Erik den lilla vackra bukett, och den blev liggande i dammet och vissnade, vilket ju var synd om de små blommorna. Sedan kom den svarta fågeln från i går bums tillbaka, och inte kunde Erik sin läxa, ty han hade varit så ond hela eftermiddagen i går, att han ej brytt sig om att läsa på den. Emellertid fick han nu stå och skämmas för hela klassen, när fröken läxade upp honom. Det var nedrigt orättvist, tyckte Erik, i synnerhet som han tänkt ge henne blommor i morse.

(Forts.)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 7 februari.

Jesus frestas.

Matt. 4: 1—11.

Tänkespråk: Ty därigenom att han har lidit, i det han själv blev frestad, kan han hjälpa dem, som frestas. Hebr. 2: 18.

Hemläsning enligt Svenska Bibelämningsföreningens textlista:

Måndag:	Luk. 4: 1—15.
Tisdag:	5 Mos. 8: 1—11.
Onsdag:	Hebr. 2: 10—18.
Torsdag:	Jakob 1: 1—15.
Fredag:	Hebr. 4: 1—16.
Lördag:	Ps. 91: 1—16.
Söndag:	Matt. 4: 1—11.

